började kännas betydligt långrandigt med den förefintliga bristen på samtalsämnen.

Det lilla intermezzot förändrade med ens situationen.

Morgonens och förmiddagens misstämningar voro helt förflyktigade. Johansson och Bergström kommo ej längre ihåg att behålla hvar och en sina reflektioner inom sig. Och plötsligt uppenbarade sig en angenäm, sugande hungerskänsla.

Efter en liten visitation af krokarna som förvissat dem om att dessa förhöllo sig lika oberörda som förut, begåfvo de sig med sina korgar till den närmaste ön, slogo sig ned på ett par stenar med utsikt öfver de kvarlämnade fiskedonen och plockade så fram matsäcksresterna, hela tiden under ett muntert samspråkande.

— Jo, den kunde slänga käft.

— Äsch, bruka mun, menar du. — Såg du hvad han blängde på krokarna?

— Jojo. Skulle allt bra gärna velat gått bort och lyftat på locken, hva'?

— Det skulle jag rådt'en till! Då hade han allt fått sett på tusan i skallen på sig.

— Han trodde nog vi hade dom smockfulla me' gädder och ålar. Det riktigt brann i ögona på'n!

— Det var en girig en. Vattent var hans och fisken var hans och isen var hans — —

— Vi ha förstört is för'n, förstår du, me' hålena. Undras hur många kilo?

— Ha-ha-ha! För hur många krischor? Beror på hvad han säljer isen för.

Så blef Bergström med ens varse att Johansson satt där och tuggade och svalde torra smörgåsarne.

— Hvad sjutton nu då! Sitter du och torkar, tror jag. — Blir lik gäddorna på det viset, blir för kall, så du inte kan nappa. Ha-ha-ha!

Pluntan kom fram i en hast och det dracks djupa klunkar.

— Det här vill jag inte bära hem nå't å', förklarade Johansson storslaget, orkar inte me' så tungt gods annat än i magen.

— Eller i skallen, för dit går det.

— Ne-ej. I benen. I storstöflarna.

Så skrattades af full hals och fiskvattensägaren drogs åter upp på tapeten. Det samtalet var outtömligt. Allt hvad han hade sagt upprepades gång på gång och allt hvad de hade sagt, och för hvarje gång blefvo deras svar allt vidlyftigare och djärfvare.

— Jag har fullt af vatten på storstöflarna, förklarade Johansson. Vi skulle frågat'en om han skulle ha betalt för det med.

— Vi skulle föreslagit 'en att köpa all fisken af oss som vi hade i korgarna. Vi skulle nöjt oss med half dagspänning, inte sant du? — Ha-ha! — Det hade vatt geschäft, sa' juden.

Solen hade sjunkit för länge sedan, mörkret hade fallit öfver stad och land, ett mörker som, ej verkade tungt eller tryckande, hållet från jorden som det var af snöns hvithet och af stjärnorans tindrande klarhet. Isjakterna hade alldeles försvunnit nu, men en och annan fördröjd skridskoseglare kom då och då farande in mot land och några enstaka promenerande par syntes arm i arm som mörka punkter röra sig fram öfver det hvita.

När Bergströms plunta blifvit bottendrucken och alla matsäckspapperen omsorgsfullt urätna, hämtades krokar och refvar samt de stelnade strömningarne upp ur sina respektive hål och alltsammans packades omsorgsfullt in.

— Nu ta vi elektren ve' Sveavägen? sade Johansson, men med fråga i tonen, intet påstående, bara vänskapligt förslag.

— Det gör vi, svarade Bergström. Och så kommer jag väl nästa söndag igen och drar ut dig. Klockan fem? Kan du va' oppe så dags? Kan du vakna?

— Ähja. Får väl sträfva me'et. Kan du själf?

— Får la be min Sparr rycka mig i örona. Ha-ha-ha!

Så stegade de i väg i det ypperligaste lynne upp mot Svenvägens station, där perrongen var svart af väntande söndagsvandrare som varit ute och hämtat sig ett fång luft och sol att lefva på under veckans gråa, dammiga id.

Vidundret.

Skiss af **Otto Eliason.**

Om du följer den slingrande gångstigen ett stycke uppför backarne, ser du framför dig, litet afsides från de öfriga fiskarstugorna mor Tinas lilla koja i en sparsam omgifning af några små, halfkrympta fruktträd, hvilka utgöra Tinas trädgårdstäppa Hur bräcklig och oansenlig stugan än ser ut, har den ändock trotsat halfseklets hårda höst- och vinterstormar. Bakom de grå väggarne, döljer sig en torftigt, men rent och pyntat hem — mor Tinas lilla paradis. Förr i världen, då hon ännu ägde krafterna i behåll, deltog hon med rastlös ifver i fiskarfackets mödosamma arbete men nu, då den böjda rygen styfant, och armarne vägra sin tjänst, får hon söka sitt uppehällle genom de småslantar, strumpstickning och annat smått kan inbringa henne.

Under de sista åtta, tio åren, sedan hennes son begaf sig ut i världen, har mor Tina varit ensam. Solglimtarne i den gamlas ensamhet äro de kära brefven från sonen, hvilka de första åren åtminstone inträffade någorlunda regelbundet. Ansiktet lyste af stolthet, då hon stafvade igenom de konstiga namnen på de olika afsändningsorterna, tänk ändå hvad hennes Gustaf, den hurtige, blåögde fiskarpojken fick se mycket därute i världen! Men så småningom glefvo brefven allt mer och mer sällsynta, tills de slutligen helt och hållet upphörde. Men den gamla misströstade dock icke. De komma väl, tänkte hon. Att hennes ende gosse kunde ha förolyckats däruté, var en tänke som aldrig fick rotfäste hos henne.

Så är det en dag, som mor Tina efter vanligheten sitter i den grönmålade karmstolen vid ena bordsändan. Framför henne på bordet ligga några garnnystan och ett par halffärdiga stickarbeten, men de få väl hvila en stund: mor Tina har tagit fram den gamla träasken från hyllan öfver sängen och med de grofva glasögonen halfvägs ner på näsan fördjupar hon sig i innehållet: Det är Gustafs bref. Den varma, leende julisolens strålar silar sig genom löfverket därutanför och bilda — nästan som på skämtsamt okynne — små glädtigt hoppande solfläckar på de utvikta papperen. Det är väl minst hundrade gånger som de gamla brefven undergå denna behandling.

Just som mor Tina är som mest inbegripen i brefstudier öppnas dörren och Anders Petter, den gamle rödskäggige fiskaren nere på Strandgården klifver in.

— Ja' va' just nere åt boden en vändning i morse, och där låg ett bref till mor Tina, så ja' tog'et med mig, men jag fick inga stunder å komma må't mä' samma. Det är väl frå' hennes Gustaf kan jag förstå.

Mor Tina blef så innerligt glad, att glädjen gjorde henne stum. De trötta, gråmatta ögonen strålade upp på nytt med en sällsam glans, där låg något af längtande moderlighet och kärlek i den af glädjen tårfyllda blicken, då hon mottog blefvet.

— Gå fram å sitt.

Anders Petter makade sig plats på nedre soffändan närmast dörren.

— Ja' skulle änna ha' som lite' brådtom.

Ändtligen hade mor Tina fått upp brefvet, det var ovanligt kort och dateradt Bergen den 3 juli. Med halfhög röst, som sinnesrörelsen gjorde litet skälfvande, började hon stafva:

Älskade mor!

Du tycker väl, kära mor, att det är förfärligt länge sedan du hörde något från mig, men det är många omständigheter som omöjliggjort brefskrifvandet och som jag sedermera skall berätta dig. För närvarande ligga vi i Bergen och komma med all säkerhet att redan i öfvermorgon anlöpa Kristiania, på hvilken senare plats jag afmönstrar, hvarför du sålunda kan vänta mig hem om några dagar. Hvad det skall bli roligt, kära mor, att återigen få komma hem efter så många år. Till dess lef väl!

Önskar mors egen

Gustaf.

Mor Tina gråt. Men det var tårar af osäglig lycka och glädje.

— Ja' visste väl, att han ändock skulle komma till sist.

Det är morgonen af en varm sommardag. Däruppe på det högblå, molnfria fästet strålar solen i hela sitt majestät, gjutande floder af ljus och värme öfver de oändliga hafsvidderna med deras nakna och klippiga, af vågorna glattslipade stränder. Solmättade vindar ligga ännu fjättrade i morgongrynigens ro; vågorna ha domnat. Så långt blicken kan tränga ut i ett blånande fjärran är allt stillhet och tysthet. Det enda som afbryter den högtidliga tystnaden kring den unge mannen nere på den bristfälligt hoptimrade båtbryggan är ett aflägset hundskall inifrån land eller det plötsliga skvalpet i vattnet framför honom, då en nymorgnad liten tumlare "hoppar". Den ensamme nere på bryggan är en ung man om tjugofem eller tjugosex år. Det härdade, väderbitna ansiktet med de solblekta ögonbrynen röjer sjömannen.

Han har stått där en lång stund med blicken oaflåtligt riktad utåt hafvet. Månne han endast af vanan tvingas att forskande betrakta det kända elementet eller döljer sig i hans själsdjup tanken på något, som återfinnes på hinsidan den glittrande fjärden? Måhända ser han en liten stuga högt uppe på den karga bärgshöjden, ett torftigt och kanske just därför så mycket mera älskadt barndomshem, en åldrig kvinna med böjd rygg och ett fåradt ansikte — hans moder, hans egen längtande moder, hvilken i offrande kärlek skänkt honom lifvet.

En knapp märkbar vindil krusar den klarblå, genomskinliga vattenspegeln. Det i myriader gnistrande solreflexer prunkande böljeglittret bländar ögonen och väcker mannen ur drömmerierna. Redan föregående kväll hade han gjort klar båten, som skall föra honom öfver de stora djupen mot hembygden. Han hoppar raskt ned och efter några få ögonblick stöter han ut från land.

Vinden är ännu för svag att fylla seglet. men sjömannens erfarna blick säger honom, att dröjsmålet blir icke stort förrän det friskar upp. Till dess brukar han årorna. Han har nio mil att färdas, innan han når hembygdens stränder, och det är nog icke troligt att han kan komma fort dit öfver.

Han har redan kommit ett godt stycke ut på fjärden; den lilla båtbryggan tecknar sig nu endast som en svart linie mellan de gulbruna, knotiga skären. Årorna ha fått återtaga sin gamla plats tvärs öfver tofterna. En frisk bris fyller seglet; mannen vid rodret gnolar på en vemodig sjömansvisa från flydda dagar, ackompagnerad af lekfulla, solglittrande böljors muntra skvalp mot den sakta framlöpande båten. Så är det alltid, då våra tankar klänga sig fast vid något stort längtans mål; utan att vi ens veta om det omformas tankarna åt yttervärlden i veka, böjliga molltoner.

Seglaren är återigen den fjärrsynte drömmaren. Mekaniskt styr han sin farkost tvärs öfver fjärden. Han ser långt framför sig, dock utan att se — blicken är inåtvänd På detta sätt har timme efter timme förrunnit utan att han ens upptäckt att böljeskvalpet så småningom upphört eller att seglet hänger slappt ned i djupa, gulgrå veck. Vinden har mojnat. Farkosten ligger stilla. En tryckande stillhet råder

Han vaknar och ser sig omkring. Bakom honom ligger den för längesedan lämnade stranden som en mörk, oregelbunden linie. Förut skymtar han hembygdens kära kust som en strimma i ett blånande, aningsfullt fjärran.

Stillheten blir allt mer och mer tryckande, solen bränner allt intensivare; måsarne kretsa, ängsligt kvidande, kring den stillaliggande farkosten. Den klara, genomskinliga luften blir allt grumligare och dimmigare. Utan att man ens märker det, tätna dimmorna; ifrån att först synas blåhvita, öfvergå de till en mjökhvit, synbländande färgton för att sedermera uppgå i ett förrädiskt grått.

Mannen i båten anar förräderi. Ett gnisslande ljud blandar sig med sjöfåglarnes hvinande vingslag; seglet firas.

Plötsligt, som genom ett trollslag, har grådunklet utbytts mot ett blåsvart, stridslystet skymonster. Solen har med nästan sjuklig rädsla gömt sig bakom vidundret. Det har börjat mörkna. Natten stiger upp midt på ljusa dagen. Med härdade händer har mannen fattat årorna och med kraftiga årslag tvingas båten framåt.

Intet tvifvel längre. Ett rasande oväder är i snabbt antågande. Enslingen i båten är förberedd på bataljen En utmanande kastvind sätter det smutsgrå, blyfärgade hafvet i konvulsivisk darrning; det förefaller honom, som om vågorna skakade af sig en förlamande domning för att riktigt fritt få grassera. Ännu ett ögonblick är allt stilla, men på afstånd höres stormens andedräkt.

Plötsligt delar en hväsande blixt det nattmörka vidundret. En sekunds ljum, dvallik tystnad—och en förfärlig åskskräll vältrar fram i väldiga vågor; det kändes som om farkosten skulle ha lyfts och slungats ett stycke framåt. Detta var signalen. Några stora tunga regndroppar började falla. Utifrån det blyfärgade mörkret i sydväst når honom ljudet af elementernas strid.

Det har börjat blåsa. Mörkret tilltager alltjämt. Flammande blixtar korsa hvarandra mellan dundrande åskskrällar. Stormvågen vältrar fram i hela sin fruktansvärda kraft. Hafvet rasar. Ögonblicket är förfärligt.

Störtregn, orkan, blixtar, skyhöga, fråsande vågor, som obarmhärtigt spola öfver den öppna båten, skrik, hväsningar, stormens rytande, allt på en gång. Stormens vidunder ha sprängt sina bojor och rasa i vild glädje.

Mannen arbetar af alla krafter att hålla båten uppe mot de väldiga skumhöljda vågorna. Att släppa årorna är liktydigt med undergång; hans arbete måste koncentrera sig att hindra hafvet från att kasta sig i båten.

Då brister högeråran!

En fruktansvärd våg vänder båten på ringare än ett ögonblick med babordssidan åt sitt öppnade gap och med ett rytande vältrar den sig in, och fyller båten till hälften.

Det finnes ögonblick i ett människolif, som präglas af en obeskriflig stoicism.... Med förfärlig styrka griper han ånyo verket an i arbetet på sin befrielse. Med högra handen sköter han åran, med den vänstra öskaret.

Ovädret har nått sin höjdpunkt. Stormen är om möjligt ännu mera fruktansvärd, den plöjer upp än värre sjöar; det fräsande, skummande larmet tilltager i styrka. Ställningen synes förtviflad, men han måste ju hem till mor. Han kan ju esomoftast uppfånga en skymt af hembygdens kära stränder då någon våg, liksom för att drifva gäck med honom, slungar den redlösa farkosten upp på sin skummande rygg.

Intet uppehåll, intet afbrott, ingen hvila, ingen tid att hämta andan. Det ligger någonting fegt i detta slöseri med det outtömliga!

Den arbetande, flämtande mannen öfverrumplas af en jättevåg som med ursinnig fart kastar honom med halfva kroppen öfver relingen. Den häftiga rörelsen prässar halfva båten under vatten; den är nu till långt öfver hälften vattenfylld.

En känsla af domnande slöhet smyger sig likt ett djäfvulskt gift i den arme, för lif och hem kämpande själ. Han faller undan för öfvermakten. Med en glimt af hopplös resignation i den fånigt stirrande blicken sitter han hopkrupen på backen

— Mor, min kära gamla mor, hollrar han för sig själf — jag har kämpat, nu går jag att dö — — tillgif din son alla hans fel och alla de sorger han så ofta förorsakat dig. Farväl — — farväl mor.

Ögonblicket därefter står han upprätt, krampaktigt omslutande den grofhuggna masten och med ansiktet vändt mot det i ett dunkelt fjärran liggande hemmet skriker han som en vanvetting:

— Mor! mor!

Men den rytande orkanen öfverröstar utan misskund en till vanvett förtviflad människas sista ångestskri.

Rägnet har upphört. Stormen har lagt sig. Solen bryter ånyo fram genom disigt töcken. Åter ligga vågorna fjättrade i stillhetens ro.

Vidundret har passerat!

Vandrare du som lättjefullt slagit dig ned i solgasset på klippkrönet invid hafsbrädden för att frossa i anblicken af det storslagna, lurande lugnvattnet framför dig, du skapar dig ett ohållbart begrepp om detsamma, då du som nu finner det i leende ro, skimrande i aftonsolens glans.

Hafvet ensamt äger förmågan att för alltid gömma sina otaliga offer och därmed dölja hela vidden af sina brott.

Ett porträtt.

Tre gånger i veckan, stundom mer, aldrig mindre, gick jag vid 4-tiden bort till Soel för att röka en cigarr i hans atelier vid Rue de Rome.

En dag lyfte jag af nyfikenhet ett draperi, som var uppfört under ekträtrappan, och ett utrop af förvåning och beundran undföll mig, då jag där upptäckte ett bedårande kvinnohufvud, undangömt för allas blickar.

Hon var blond, håret vårdslöst samladt och hängande ned öfver axlarna. På håret hade hon en krans af blommor, men pannan bar dödens märke.

Ögonen voro stora, halfslutna, med ett matt uttryck; till och med leendet var blekt och bedröfvadt. Då jag såg denna krans af blommor, hvita liljor och mossrosor, på det ljusa håret, denna festliga utsmyckning mot en bakgrund af plågor, sökte min tanke orsaken till lidandet, och Schuberts "Afsked" ljöd för mina öron som framsuckadt af en klagande eolsharpa.

— Å, du har upptäckt porträttet, sade Soel.

— Är hon död? frågade jag.

— Ja. Jag döljer henne för andra och för mig själf, utan att hafva mod att offra hennes bild åt lågorna. Historien är mycket enkel.

Jag såg henne första gången i Pyreneerna. Hon var fader- och moderlös och anförtrodd åt en släktings omsorg, fru de V., en god och präktig kvinna. En vän till mig, Rikard Lerieux, presenterade mig för båda damerna. Blanche, den unga flickan, förekom mig förtjusande; hon hade ett fint och behagligt väsende. Rikard berättade, att de voro uppfostrade tillsammans och att det för länge sedan var bestämdt att de två skulle gifta sig....Det var allt från den tiden.

Följande vinter återsåg jag henne, först på en bal hos fru Leamaire och sedan hos doktor Faurel. Hon dansade med sin fästman. Hennes ansikte, hennes ögon, hennes lyckliga leende uttryckte en af dessa fullkomliga allt behärskande känslor, som fylla ett helt liv. Det existerade blott en man för denna unga flicka; hennes framtid var oupplösligt knuten vid honom. Lerieux' fader ägde vidsträckta områden i Annam. En del hade tilldelats honom vid Annams intagande, det öfriga hade han köpt. Rikard fick i uppdrag att resa dit för att företaga åtskilliga åtgärder för dessa områdens exploatering.

Han hade varit borta ungefär ett halft år, då jag sent en afton mottog ett bref från fru de V.

Hon bad mig däri att så fort som möjligt komma till henne med min palett och mina pänslar.

— I morgon, tillade hon, skulle det vara för sent.

Jag försåg mig i hast med det begärda och kastade mig upp i en droska. I dörren till sin bostad väntade fru de V. på mig.

— Kom, herr Soel, sade hon; men gå tyst! Det minsta buller gör henne ondt!

Hon låg där i sitt tarfliga flickrum. En hvit säng, ett krucifix på väggen och en invigd buxbomsgren. På kuddarna hvilade ett barnhufvud med ansiktet stämpladt af plågor och kinderna infallna.

— Herr Soel, sade hon, jag dör utan att hafva återsett honom! Jag önskar, att han åtminstone skall hafva min bild.... Men måla mig icke som jag nu är; försök att måla mig som jag var — när han, som skulle hafva blifvit min man, betraktar henne, som älskade honom, så låt honom återfinna mig sådan som han senast såg mig. Och i det hon vände sig till sin kammarjungfru, tillade hon: Jeanne, ordna mitt hår som förut. Och räck mig den där kransen — den liknar den, som jag bar på min första bal, då jag dansade med honom.

Och jag målade hennes porträtt och vände mig ofta bort för att dölja min rörelse. Jag ser henne ännu, huru hon, så nära sin död, satte kransen på sitt ljusa hår framför spegeln.

Hela hennes själ låg i hennes ögon, som voro nära att släckas. Min hand darrade, min vän. Hon, som var starkare än jag, stark genom sin kärlek, höll sig upprätt, stödd till kuddarne. Hon förmådde icke hålla sitt lyckliga leende.

Hon dog samma natt i morgongryningen.

Ett år därefter kom Rikard tillbaka från Annam och gjorde mig ett besök; han såg sig hvisslande om i min atelier och sade plötsligt utan inledning

— Å, minns du den unga flicka, som du såg i Pyreneerna?

— Hvilken ung flicka?

— Hon, som jag skulle gifta mig med!

— Nå?

— Hon är död!

— Jaså!

— Jag fick meddelandet därom i Annam. Det förvånade mig alls icke. Hon var vacker, men liten och mager. Jag hade verkligen icke lust längre att gifta mig med henne.

Och i det han tog ned en pipa från kakelugnsgesimsen, tillade han:

— Du tillåter väl?

— Å, den ovärdige! Skulle jag verkligen profanera detta porträtt genom att gifva det till honom. Jag gömmer omsorgsfullt denna bild af den stackars döda, och tid efter annan drager jag undan draperiet och sänder henne med fingret en kyss — som kanske når till henne i hennes graf!

Och Soel grät.

DR. MILES' ANTI-PAIN PILLS FOR Headache

FOR NEURALGIA, SCIATICA, RHEUMATISM, BACKACHE, PAIN IN CHEST, DISTRESS IN STOMACH, SLEEPLESSNESS

TAKE ONE of the Little Tablets AND THE PAIN IS GONE

If you have Headache Try One

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad After-effects

25 Doses 25 Cents Never Sold in Bulk

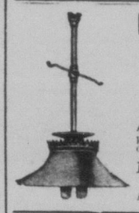

Billigare Ljus för Butiker, Affärslokaler, Kyrkor, Privathus etc.

Agenter önskas. Skrif på engelska eller skandinaviska till American Gas Mch. Co. H. C. HANSEN, Mgr. ALBERT LEA, MINN.

Red River Valley Farm Land

I Clay och Wilkin Counties, Minn.

Jag har till salu en lång lista af vackra förbättrade farmar, också ett antal farmar för utbyte mot handelsvaror eller annan egendom. Skrif till mig på engelska eller skandinaviska.

C. E NELSON, BARNESVILLE, MINN.

För bästa pris

Sänd edra Hudar och Pälsvaror

till det gamla, pålitliga

Northwestern Hide & Fur Co.

Vi sälja skjutvapen, fällar och annat material till lägsta priser. Prislista och kataloger fr tt.—Om ni säljer till eller köper af oss, vilja vi, när ni nämner detta blad, tillsända eder en vacker "Watch Fob" fritt.

200-202 First St. N., Minneapolis, Minn.

Ni behöfver ju en god Almanacka!

Sänd oss idag 4 cents, så får Ni den bästa

Nielsen & Lundbecks Svenska Almanacka för år 1908

Fullständiga Almanackan och en mängd värdefulla och intressanta uppsatser. 80 sidor. Pris 4c. 10 exemplar för 30c.

Sänd frimärken och adressera:

Nielsen & Lundbeck, 24 State St., - New York.

FRITT till våra kunder!

Om ni sänder oss 10 namn och fullständiga adresser till sådana af edra vänner och bekanta som äro itresserade för goda böcker, skola vi sända eder alldeles FRITT ett exemplar af Humoristen. Detta är en ny bok full med lustiga historier, anekdoter och komiska illustrationer samt visor. Den är värd 25 cents. Skrif i dag. J. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.

Jack Frost är här! Skydda eder mot vintens kö di! Låt edra hudar och skinn kafvas och beredas till drägter, filtar, körlustskar o. s. v. Alla slags hudar och skinn brukbara. Sätta hudarna och sänd dem som fraktgods till. Vi äro också upprätta e af alla slags hudar o h vi t i kom. Det Ålesta Tanning Co. i Byd, Minnesota. Ela lerad 1895 17 år erfarenhet. Skrif på engelska eller skandinaviska till ALBERT LEA TANNING CO., Albert Lea, Minn.

Säker Förtjenst under vintermånaderna för såväl män som kvinnor genom att sälja svenska, norska och danska böcker samt vy-brefkort. Ovanliggt goda villkor tillhjudes. Skrif genast efter kataloger och fullständiga upplysningar för agenter till

C. RASMUSSEN PUB. CO. 720-24 So. 4TH ST., MINNEAPOLIS, MINN.

FRITT!

Fick-Kalender för år 1908

med almanack och annotationsbok för hvar dag i året

vackert inbunden, innehållande fullständig Atlas öfver Förenta Staterna och dess besittningar (tillhopa 9 fint utförda kartor), sista folkräkningen, upplysning om postförsändelser, månskiften, mynt, mått, vigt, afikslagar m. m.

6 eleganta Bref-Vykort

från Sverige eller Finland samt ett fint Nål-Etui, innehållande 115 olika synålar af finaste kvalite, sändes

fritt och för intet till alla

som inom 30 dagar insänder 50 cents för 15 månaders prenumeration på "Svensk Familj Journal". Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och dikter samt utmärkta illustrationer m. m., och bildar ett vackert komplett häfte.

Dessutom erhåller hvarje ny prenumerant som extra premie

En bok på 128 sidor,

innehållande en samling nya och intressanta berättelser af olika svenska författare.

Kom ihåg—En oumbärlig handbok för hvar dag i året, 6 vackra bref-vykort från gamla landet, som ni kan glädja vänner och bekanta med, ett vackert och nyttigt nål-etui och derjemte en snygg bok med utmärkt lektyr samt en illustrerad tidning med goda bilder och berättelser. Allt detta sändes portofritt vid emottagandet af endast 50c i money order eller frimärken.—Skrif samtidigt efter bokkatalog och liberala tillbud till agenter och prenumerantsamlare.

C. RASMUSSEN PUB. CO. 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

KODAK SAFETY FILM